

Žd 1:1 Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil kdysi Bůh k otcům skrze proroky,
2 ale v těchto posledních dnech mluvil k nám skrze svého Syna, jehož ustanovil dědicem
všeho a skrze něhož stvořil celý svět.
3 On je jasem jeho slávy a vyjádřením jeho podstaty; svým mocným slovem nese vše, co je.
On se postaral o očištění hříchů a poté usedl po pravici Velebnosti na výsostech.
4 Tento Syn o tolik převyšuje anděly, oč vznešenějšího jména se mu dostalo.
5 Vždyť kterému z andělů Bůh kdy řekl: "Ty jsi můj Syn, já jsem ode dneška Otcem tvým"?
A znovu: "Já jemu budu otcem a on mi bude Synem."
6 A znovu, když přivádí Prvorozeného na svět, říká: "Klanějte se mu všichni Boží andělé!"
7 O andělech sice říká: "Ze svých poslušů činí vichry, ze svých služebníků plameny,"
8 ale o Synu říká: "Tvůj trůn, Bože, trvá na věčné věky, žezlo spravedlnosti je žezlo vlády tvé.
9 Miluješ spravedlnost a zlo nenávidíš; to proto tě Bůh, tvůj Bůh, pomazal olejem radosti nad
společníky tvé."
10 A dále: "Na počátku jsi, Pane, zemi založil, dílem tvých rukou jsou nebesa.
11 Ona pominou, ty budeš vždy, všechna se jako šaty obnosí.
12 Svineš je jako plášť a jako roucho budou změněna, ty však jsi tentýž - tvá léta neskončí!"
13 A kterému z andělů kdy řekl: "Sed' po mé pravici, než ti tvé nepřátele k nohám položím"?
14 Andělé jsou ovšem pouzí služebníci, duchové posílání sloužit těm, jimž se má dostat
spásy.

Žd 2:1 Proto se musíme tím pečlivěji držet toho, co jsme slyšeli, a nenechat se proudem
unášet pryč.
2 Jestliže už slovo, které zvěstovali andělé, bylo závazné, takže každý přestupek a každou
neposlušnost stihl spravedlivý trest,
3 jak bychom tedy unikli my, kdybychom opomíjeli takového spasení? Na počátku je
zvěstoval sám Pán a nám je potvrdili ti, kteří jej slyšeli,
4 což Bůh podle své vůle zároveň dosvědčoval znameními a divy, různými zázraky a
udílením Ducha svatého.
5 Ten budoucí svět, o němž mluvíme, Bůh nesvěřil andělům.
6 Písmo na jednom místě prohlašuje: "Co je člověk, že na něj pamatuješ, co je lidský tvor, že
tě zajímá?
7 O málo nižším než anděly jsi jej stvořil, slávou a ctí jsi korunoval jej,
8 k jeho nohám jsi složil vše." Když tedy vše položil do jeho moci, nezbylo nic, co by mu
nepoddal. Ted' ovšem ještě nevidíme, že by vše bylo v jeho moci.
9 Vidíme ale Ježíše - který se stal o málo nižším než andělé - jak je nyní pro utrpení smrti
korunován slávou a ctí, neboť z Boží milosti zakusil smrt za nás za všechny.
10 Ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, se totiž rozhodl přivést mnoho synů do slávy, a
tak považoval za vhodné přivést původce jejich spasení k cíli skrze utrpení.
11 Ten, který posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, jsou totiž všichni z jednoho Otce. Proto
se nestydí nazývat je svými sourozenci,
12 když říká: "Svým bratrům budu zvěstovat tvé jméno, uprostřed shromáždění tě budu
velebit."
13 Jinde říká: "Já na něj budu spoléhat," a pokračuje: "Hle, já a děti, které mi dal Bůh."
14 A protože děti jsou si příbuzné tělem a krví, právě tak se i on stal člověkem, aby svou smrtí
zlomil moc toho, který měl moc smrti (to jest ďábla),
15 a osvobodil ty, které strach ze smrti po celý život držel v otroctví.
16 Neujímá se přece andělů, ale Abrahamova semene se ujímá.
17 Proto se musel ve všem připodobnit svým sourozencům, aby se před Bohem stal jejich
milosrdným a věrným veleknězem a mohl vykonat oběť smíření za hříchů lidu.
18 Protože sám trpěl ve svých zkouškách, může ted' pomoci těm, kdo procházejí zkouškami.

Žd 3:1 A proto, moji svatí bratři, společníci v nebeském povolání, hleďte na apoštola a velekněze našeho vyznání, Ježíše,
2 který byl věrný Tomu, jenž ho ustanovil, tak jako Mojžíš byl věrný v celém Božím domě.
3 On si ovšem zaslouží větší slávu než Mojžíš, tak jako má větší čest stavitel než sám dům.
4 Každý dům přece někdo postavil a stavitelem všeho je Bůh.
5 Ano, Mojžíš byl jako služebník věrný v celém Božím domě, aby dosvědčil to, co mělo být řečeno později,
6 ale Kristus byl jakožto Syn věrný nad svým domem. A jeho dům jsme my, pokud si udržíme tu smělou důvěru a hrdou naději.
7 Proto, jak říká Duch svatý: "Dnes, když ho uslyšíte mluvit,
8 nebud'te zatvrzelí jako tehdy při vzpouře, v den pokušení na poušti.
9 Vaši otcové mě dráždili a pokoušeli - co umím, viděli po čtyřicet let!
10 Roztrpčen tím pokolením jsem tehdy řekl: Srdce těch lidí jen stále bloudí, mé cesty vůbec neznají.
11 Rozhněván jsem tenkrát odpřisáhl: Do mého odpočinku nikdy nevkročí!"
12 Dávejte pozor, bratři, aby někdo z vás neměl zlé a nevěrné srdce, které by se odvracelo od živého Boha.
13 Raději se navzájem denně povzbuzujte, dokud ještě platí ono "Dnes", aby se někdo z vás nedal oklamat hříchem a zatvrdit.
14 Jsme přece Kristovými společníky - pokud si tu počáteční jistotu neochvějně udržíme až do konce.
15 Jak říká: "Dnes, když ho uslyšíte mluvit, nebud'te zatvrzelí jako tehdy při vzpouře."
16 Kdo se však vzbouřil, i když ho slyšel mluvit - nebyli to snad všichni, kdo s Mojžíšem vyšli z Egypta?
17 Kdo jej roztrpčoval po celých čtyřicet let? Kdo jiný než ti hříšníci, jejichž těla padla na poušti?
18 A komu odpřisáhl, že nevkročí do jeho odpočinku? Přece těm, kdo odmítali poslechnout!
19 Vidíme tedy, že nemohli vejít kvůli nevěře.
Žd 4:1 Zaslíbení o vstupu do jeho odpočinku stále platí, a tak si dejme pozor, aby se neukázalo, že je někdo z vás minul.
2 I nám přece byla zvěstována dobrá zpráva, stejně jako jim. Slyšené slovo jim ale nepomohlo, neboť se u posluchačů nesetkalo s vírou.
3 Do odpočinku tedy vcházíme jen my, kteří jsme uvěřili. On přece řekl: "Rozhněván jsem tenkrát odpřisáhl: Do mého odpočinku nikdy nevkročí!" Jeho dílo je ovšem hotové už od stvoření světa.
4 Písmo přece na jednom místě mluví o sedmém dni takto: "Sedmého dne Bůh odpočinul ode všech svých skutků,"
5 a jinde zase: "Do mého odpočinku nikdy nevkročí!"
6 Možnost vejít do odpočinku tedy stále trvá, ale ti, jimž byla tehdy zvěstována dobrá zpráva, do něj kvůli své neposlušnosti nevěšli.
7 Proto Bůh znovu označuje nějaký den jako "Dnes", když o mnoho později říká Davidovými ústy (jak už bylo řečeno): "Dnes, když ho uslyšíte mluvit, nebud'te zatvrzelí."
8 Kdyby je totiž Jozue uvedl do odpočinku, Bůh by pak už nemluvil o jiném dni.
9 Proto tedy Božimu lidu nadále zůstává svátek.
10 Vždyť ten, kdo vstoupil do jeho odpočinku, odpočinul od svých skutků, tak jako Bůh odpočinul od svých.
11 Usilujme tedy vejít do toho odpočinku, aby snad někdo po jejich příkladu nepadl kvůli neposlušnosti.
12 Boží slovo je živé, mocné a ostřejší než každý dvojsečný meč. Proniká až k rozhraní duše a ducha, až do morku a kloubů, až do srdce, kde zkoumá jeho myšlenky a úmysly.

13 Nic v celém stvoření před ním není skryté; všechno je nahé a obnažené před očima Toho, jemuž musíme složit účet.

14 Když máme tak úžasného velekněze - Božího Syna Ježíše, který vešel až do nebe - držíme se pevně svého vyznání.

15 Nemáme ovšem velekněze neschopného cítit s našimi slabostmi, ale takového, který byl v každém ohledu zkoušen jako my, avšak zůstal bez hříchu.

16 Proto přistupme k trůnu milosti se smělou důvěrou, abychom došli milosrdenství a našli milost, když potřebujeme pomoci.

Žd 5:1 Každý velekněz bývá vybírán z lidí, aby jako jejich zástupce přinášel Bohu dary a oběti za jejich hříchy.

2 Dovede být shovívavý k nevědomým a zbloudilým - vždyť i on sám podléhá slabosti,

3 a proto musí obětovat nejen za hříchy lidu, ale i za vlastní.

4 Tuto čest si nikdo nemůže přivlastnit, ale musí ho povolat Bůh tak jako Árona.

5 Právě tak si ani Kristus nepřivlastnil slávu velekněze, ale dal mu ji Ten, který mu řekl: "Ty jsi můj Syn, já jsem ode dneška Otcem tvým."

6 A jak říká zase jinde: "Jsi knězem navěky podle řádu Melchisedechova."

7 On za svého pozemského života přinášel s hlasitým křikem a slzami modlitby a prosby Tomu, který ho mohl uchránit před smrtí, a ve své úzkosti byl vyslyšen.

8 Ačkoli byl Boží Syn, naučil se z toho, co vytrpěl, poslušnosti.

9 Jakmile dosáhl cíle, stal se pro všechny, kdo jej poslouchají, původcem věčného spasení,

10 když ho Bůh jmenoval veleknězem podle Melchisedechova řádu.

11 Měli bychom o něm ještě mnoho co říci, ale je to těžké vysvětlovat, protože jste líní naslouchat.

12 Po takové době už byste sami měli být učiteli, ale potřebujete, aby vám někdo znovu vysvětloval základní pravdy Božího slova. Jsou z vás kojenci - potřebujete mléko, a ne hutný pokrm.

13 Kdokoli se živí mlékem, protože nepřivykl slovu spravedlnosti, je ještě nemluvně.

14 Hutný pokrm je ale pro dospělé, to jest pro ty, kdo mají smysly zkušeností vycvičené k rozeznání dobrého a zlého.

Žd 6:1 Nechme už tedy úvodních řečí o Kristu a směřujme k dospělosti. Nepokládejme znovu základy - ať už je to pokání z mrtvých skutků, víra v Boha,

2 učení o křitech, vkládání rukou, vzkříšení z mrtvých a o věčném soudu.

3 Dá-li Bůh, vydáme se dál.

4 Pro ty, kdo byli už jednou osvíceni, kdo okusili ten nebeský dar, získali podíl na Duchu svatém,

5 okusili dobrotu Božího slova i moc budoucího věku,

6 a přesto odpadli, pro ty je nemožné znovu se vrátit k pokání. Znovu by tak pro sebe křížovali Božího Syna, znovu by ho vydávali potupě!

7 Když země vsákne vydatné deště a vydá zemědělcům dobrou úrodu, je na ní Boží požehnání.

8 Pokud však plodí jen bodláčí a trní, je bezcenná a blízká prokletí - nakonec ji čeká spálení.

9 Milovaní, přestože takto mluvíme, jsme si o vás jisti něčím lepším - tím, co se týká spasení.

10 Bůh není nespravedlivý, aby zapomněl na vaši námahu a na lásku, kterou jste prokazovali jeho jménu, když jste sloužili a dosud sloužíte svatým.

11 Toužíme však, aby každý z vás tuto horlivost projevoval až do konce, kdy se splní naše naděje.

12 Proto nebuďte líní, ale řiďte se příkladem těch, kdo skrze víru a trpělivost dosáhli zaslíbení.

13 Když totiž Bůh dával zaslíbení Abrahamovi, neměl, při kom větším by přísahal, a tak přísahal sám při sobě:

14 "Jistě ti nesmírně požehnám a nesmírně tě rozmnožím."

15 Abraham pak díky trpělivosti dosáhl zaslíbení.

16 Lidé vždy přísahají při někom vyšším a přísaha je pro ně potvrzením, o němž nemůže být spor.

17 Bůh ovšem chtěl dědicům zaslíbení přesvědčivě ukázat nezvratnost svého rozhodnutí, a tak svůj slib stvrdil přísahou.

18 A protože je nemožné, aby Bůh lhal, stávají se tyto dvě nezvratné věci mocným povzbuzením pro nás, kdo jsme našli útočiště v nabídnuté naději.

19 Tuto naději máme jako kotvu duše, bezpečnou, pevnou a sahající až dovnitř za oponu,

20 kam za nás vstoupil náš předchůdce Ježíš, který se na věky stal veleknězem podle Melchisedechova řádu.

Žd 7:1 Tento Melchisedech, král Sálemu a kněz Nejvyššího Boha, vyšel vstříc Abrahamovi, který se vracel od vítězství nad králi; dal mu požehnání

2 a Abraham mu ze všeho oddělil desátek. Jeho jméno se v první řadě vykládá jako "Král spravedlnosti", dále je to také král Sálemu, což znamená "král pokoje".

3 Bez otce a matky, bez rodokmenu, bez narození a úmrtí, podoben Božímu Synu zůstává knězem navždycky.

4 Považte, jak vznešený musel být, když mu sám otec Abraham dal desátek z kořisti!

5 Synové Leviho, kteří zastávají kněžský úřad, mají podle Zákona oprávnění přijímat desátky od lidu, to jest od svých bratrů, kteří tak jako oni vzešli z Abrahamových beder.

6 Melchisedech, který ani nepochází z jejich rodokmenu, však přijal desátek od samotného Abrahama a dal požehnání tomu, který měl zaslíbení od Boha!

7 Je nesporné, že požehnání přijímá menší od většího.

8 Zde tedy přijímají desátky smrtelní lidé, ale tam někdo, o kom se tvrdí, že žije.

9 Dalo by se dokonce říci, že skrze Abrahama dal desátek i Levi, který desátky přijímá,

10 neboť byl ještě v otcových bedrech, když mu Melchisedech vyšel vstříc.

11 Kdyby levitské kněžství vedlo k dokonalosti (kvůli níž byl lidu dán Zákon), proč by ještě bylo potřeba, aby povstal jiný kněz podle Melchisedechova řádu, a nebyl jmenován podle Áronova řádu?

12 Se změnou kněžství ovšem nutně nastává i změna Zákona.

13 Ten, o kom se tu mluví, přece patří k jinému pokolení, z něhož nikdy nikdo u oltáře nesloužil.

14 Jak známo, náš Pán pochází z Judy, a ohledně toho pokolení se Mojžíš o kněžích vůbec nezmínil.

15 Je tedy nade vši pochybnost zřejmé, že nastupuje jiný kněz, podobný Melchisedechovi, 16 ne podle tělesných pravidel Zákona, ale podle moci nesmrtelného života.

17 Jak dosvědčuje Písmo: "Jsi knězem navěky podle řádu Melchisedechova."

18 Tím se ruší to staré přikázání jako nedostatečné a neúčinné

19 (Zákon přece nikoho k dokonalosti nepřivedl) a zároveň se zavádí něco lepšího: naděje, která nás přibližuje k Bohu.

20 A navíc, nestalo se to bez přísahy. Oni se totiž stávali kněžími bez přísahy,

21 on však skrze přísahu. Bylo mu přece řečeno: "Hospodin přísahal a nebude litovat: Jsi knězem navěky."

22 A tak se Ježíš stal ručitelem mnohem lepší smlouvy.

23 A dále: levitských kněží muselo být mnoho, protože jim smrt bránila zůstat v úřadu,

24 ale jeho kněžství je trvalé, protože žije navěky.

25 Proto také může dokonale spasit ty, kdo skrze něj přistupují k Bohu, neboť je stále živ, aby se za ně přimlouval.

26 Přesně takového velekněze jsme potřebovali! Je svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad sama nebesa.

27 Nemusí jako tamti velekněží denně obětovat nejprve za své vlastní hříchy a potom za hříchy lidu, neboť to udělal jednou provždy, když obětoval sám sebe.

28 Zákon ustanovuje za velekněze lidi, kteří mají své slabosti, ale slovo přísahy, jež přišla po Zákonu, ustanovuje Syna, který je dokonalý na věky.

Žd 8:1 To hlavní, o čem tu mluvíme, je ovšem to, že máme takového velekněze, který usedl po pravici trůnu Velebnosti v nebesích.

2 On je služebníkem té pravé svatyně - stánku, který nepostavil člověk, ale Hospodin.

3 Každý velekněz je pověřen přinášet dary a oběti. Bylo tedy potřeba, aby i on měl co obětovat.

4 Zde na zemi by však ani nemohl být knězem, neboť zdejší kněží obětují dary podle Zákonu, 5 čímž slouží obrazu a stínu toho, co je v nebi. Tak to přece bylo sděleno Mojžíšovi, když měl dokončit stánek: "Hleď, abys vše udělal podle vzoru, který jsi viděl na této hoře."

6 Ježíši však byla svěřena mnohem vznešenější služba, neboť se stal prostředníkem lepší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních.

7 Kdyby té první smlouvě nebylo co vytknout, nebylo by jí potřeba nahrazovat jinou.

8 Bůh ale svůj lid kárá, když říká: "Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy uzavřu novou smlouvu s domem Izraele a s domem Judy.

9 Ne ovšem takovou smlouvu, jakou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku a vyvedl je z Egypta. Vždyť oni tuto mou smlouvu nedodrželi, a já jsem se od nich odvrátil, praví Hospodin.

10 Nuže, toto je smlouva, kterou po těch dnech uzavřu s domem Izraele, praví Hospodin: Svě zákony vložím do jejich mysli a napíšu jim je na srdce. Pak budu jejich Bohem a oni mým lidem.

11 Jeden už nebude druhého poučovat, každý už nebude bratra nabádat: „Poznej Hospodina!“ Všichni, od nejmenšího až po největšího z nich, mne totiž budou znát.

12 Tehdy se slituji nad jejich vinami a na jejich hříchy nevzpomenu nikdy víc."

13 Když tedy Bůh mluví o "nové smlouvě", prohlašuje tu první za starou; a to, co stárne a chátrá, nutně zaniká.

Žd 9:1 Ta první smlouva měla svá pravidla bohoslužby a také svatyni, ovšem pozemskou.

2 Byl vztyčen stánek, v jehož první části, zvané svatyně, byl svícen, stůl a chleby předložení.

3 Za oponou pak byla druhá část, zvaná nejsvětější svatyně.

4 K ní patřil zlatý kadidlový oltář a truhla smlouvy, ze všech stran obložená zlatem, v níž byl zlatý džbán s manou, Áronova hůl, která rozkvetla, a desky smlouvy.

5 Nad truhlou byli cherubové Boží slávy, kteří zastíňovali slitovnici. O tom všem ale teď není třeba mluvit dopodrobna.

6 Od doby, kdy byl stánek vztyčen, vcházejí kněží neustále do jeho první části, kde konají bohoslužbu.

7 Do té druhé však jen jednou za rok vchází samotný velekněz, a to ne bez krve, kterou obětuje za sebe i za hříchy lidu, spáchané v nevědomosti.

8 Tím Duch svatý ukazuje na to, že dokud stál ten první stánek, nebyla ještě zjevena cesta do pravé svatyně.

9 V rámci toho dočasného podobenství se obětují dary a oběti, které však nikdy nemohou dokonale očistit svědomí toho, kdo se té bohoslužby účastní.

10 Všechna ta tělesná pravidla o pokrmech, nápojích a různých omýváních platila jen do času nápravy.

11 Kristus však, jako velekněz dobra, jež mělo přijít, prošel větším a dokonalejším stánkem, který nebyl postaven rukama, to jest stánkem, který nepatří k tomuto stvoření.

12 Jednou provždy vstoupil do nejsvětější svatyně, a to ne s krví kozlů a telat, ale se svou vlastní krví, a tak nám zajistil věčné vykoupení.

13 Může-li pokropení krví kozlů a býků spolu s popelem jalovice tělesně očišťovat a posvěcovat poskvrněné,
14 čím spíše krev neposkvrněného Krista, který sám sebe obětoval Bohu skrze věčného Ducha, očistí naše svědomí od mrtvých skutků ke službě živému Bohu?
15 Kristus zemřel, aby vykoupil hříchy spáchané za první smlouvy, a tak se stal prostředníkem nové smlouvy, aby všichni povolání mohli přijmout zaslíbené věčné dědictví.
16 U závěti se totiž musí prokázat smrt toho, kdo ji pořídil.
17 Účinnost má pouze závěť zemřelých; dokud zůstavitel žije, závěť nenabývá platnosti.
18 Proto ani ta první smlouva nebyla uzavřena bez krve:
19 Když Mojžíš přednesl všemu lidu všechna přikázání Zákona, vzal krev telat a kozlů s vodou, rudou vlnou a yzopem a pokropil knihu Zákona i všechen lid
20 se slovy: "Toto je krev smlouvy, kterou s vámi Bůh uzavřel."
21 Právě tak pokropil tou krví i stánek a všechno bohoslužebné náčiní.
22 Podle Zákona se téměř všechno očišťuje krví a bez prolití krve není odpuštění.
23 Takto bylo potřeba očišťovat obrazy nebeských věcí; samy nebeské věci však vyžadují lepší oběti.
24 Kristus přece nepřišel do svatyně udělané rukama (jež je pouhým zobrazením té pravé), ale do samotného nebe, aby se za nás postavil před Boží tvář.
25 Také tam nepřišel proto, aby se obětoval znovu a znovu, jako když velekněz každoročně vchází do nejsvětější svatyně s cizí krví
26 (to by pak musel od stvoření světa trpět už mnohokrát), ale ukázal se teď na konci věků, aby svou obětí jednou provždy smazal hřích.
27 Lidem je určeno jednou zemřít, a potom je čeká soud.
28 Právě tak se Kristus jednou obětoval, aby sňal hříchy mnohých, a podruhé se ukáže ne už kvůli hříchu, ale pro spásu těch, kdo na něj čekají.
Žd 10:1 Zákona je pouhým stínem dobra, jež mělo přijít, nikoli jeho skutečným obrazem. Neustálé každoroční obětování přece nikdy nemůže ty, kdo je přináší, přivést k dokonalosti.
2 (Jinak by je účastníci této bohoslužby už dávno přestali přinášet, protože by byli jednou provždy očištěni od hříšného svědomí.)
3 Těmito obětmi se ale hříchy jen každoročně připomínají;
4 krev býků a kozlů přece nemůže hříchy nikdy odstranit.
5 A proto Kristus, když přichází na svět, říká: "Oběti ani dary sis nepřál, místo toho jsi mi tělo připravil;
6 zápaly a oběti za hřích neoblíbil sis.
7 Tehdy jsem řekl: Zde jsem, Bože, jako je o mně v Knize napsáno, přicházím konat vůli tvou."
8 Nejprve řekl: "Oběti ani dary, zápaly ani oběti za hřích" (jež se obětují podle Zákona) "sis nepřál a neoblíbil,"
9 a potom dodal: "Zde jsem, abych konal tvou vůli." Tak ruší to první, aby ustanovil to druhé.
10 A to je ta vůle, v níž jsme jednou provždy posvěceni skrze obětování těla Ježíše Krista.
11 Každý kněz denně pokračuje v bohoslužbě, při níž znovu a znovu přináší stejné oběti, které nikdy nemohou odstranit hříchy.
12 Kristus však obětoval za hříchy jedinou obět' a usedl navždy po Boží pravici.
13 Od té doby čeká, až mu budou nepřátelé položeni k nohám,
14 neboť jedinou obětí přivedl ty, které posvěcuje, k věčné dokonalosti.
15 Totéž nám dosvědčuje i Duch svatý. Nejdříve totiž říká:
16 "Toto je smlouva, kterou s nimi po těch dnech uzavřu, praví Hospodin: Své zákony vložím do jejich srdce a vepíši jim je do mysli,"
17 a potom dodává: "Už nikdy nevzpomenu na jejich hříchy a zločiny."
18 Tam, kde jsou hříchy odpuštěny, nejsou už za ně potřeba oběti.

19 Bratři, díky Ježíšově krvi teď máme svobodný přístup do té pravé svatyně
20 tou novou a živou cestou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest jeho tělo.
21 Máme také velikého kněze nad Božím domem,
22 a proto přistupme s opravdovým srdcem, v plné jistotě víry, se srdcem očištěným od špatného svědomí a s tělem omytým čistou vodou.
23 Držme se neochvějně naděje, kterou vyznáváme - vždyť Ten, který dal zaslíbení, je věrný.
24 Věnujme se jedni druhým, povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům
25 a neopouštějme naše společné shromáždění, jak mají někteří ve zvyku. Raději se napomínejme, a to tím více, čím více vidíte, že se blíží ten den.
26 Jestliže totiž poté, co jsme poznali pravdu, vědomě pokračujeme v hříchu, nezbyvá nám už žádná oběť za hříchy,
27 ale jen hrozné očekávání Božího soudu, kdy zuřící oheň pohltí jeho odpůrce.
28 Kdokoli pohrdl Mojžíšovým zákonem, na základě výpovědi dvou nebo tří svědků bez milosti umírá.
29 Představte si, čím přísnější trest zasluhuje ten, kdo pošlapal Božího Syna, přestal si cenit krve smlouvy, jíž byl posvěcen, a potupil Ducha milosti!
30 Víme přece, kdo řekl: "Má je pomsta, já zjednám odplatu," a dodal: "Hospodin bude soudit svůj lid."
31 Jak hrozné je upadnout do rukou živého Boha!
32 Rozpomeňte se na dřívější dny - kolik zápasů a utrpení jste po svém osvětlení museli podstoupit!
33 Někdy vás veřejně vystavovali urážkám a ponižování, jindy jste se sami postavili za ty, s nimiž se takto zacházelo.
34 Poznali jste utrpení vězňů a s radostí jste snesli ztrátu svého majetku, vědomi si toho, že vás čeká lepší a trvalé bohatství.
35 Nezahazujte proto svou smělou důvěru - vždyť bude bohatě odměněna!
36 Potřebujete však vytrvalost, abyste vykonali Boží vůli, a tak dosáhli zaslíbení. Vždyť:
37 "Už velmi, velmi brzy přijde Ten, který má přijít, a neopozdí se.
38 Můj spravedlivý bude žít z víry, odpadlík je mi však z duše protivný."
39 My ovšem neodpadáme k záhubě, ale věříme k záchraně.
Žd 11:1 Víra je podstata věcí, v něž doufáme, důkaz skutečností, jež nevidíme.
2 Díky ní naši předkové došli u Boha uznání.
3 Vírou rozumíme, že vesmír byl stvořen Božím slovem, takže to, co vidíme, nevzniklo z ničeho viditelného.
4 Vírou Ábel přinesl Bohu lepší oběť nežli Kain. Díky ní byl uznán za spravedlivého (neboť Bůh přijal jeho dary), a přestože zemřel, díky ní dosud mluví.
5 Vírou byl Enoch odsud vzat, aby nespátl smrt: "zmizel, neboť ho Bůh vzal." Ještě než byl vzat, měl pověst Božího oblíbence
6 a bez víry si přece jeho oblibu nikdo nezíská. Kdo přichází k Bohu, musí věřit, že Bůh je a že odměňuje ty, kdo jej hledají.
7 Vírou Noe, varován o tom, co ještě nebylo vidět, v Boží bázni postavil archu, v níž se zachránila jeho rodina. Tak zahanbil svět a stal se dědicem spravedlnosti, která je z víry.
8 Vírou Abraham poslechl Boží volání, aby šel na místo, jež měl dědičně získat. Přestože nevěděl, kam jde, vydal se na cestu.
9 Vírou se přistěhoval do zaslíbené země, jakkoli byla cizí, a bydlel v ní ve stanech stejně jako Izák a Jákob, dědicové téhož zaslíbení.
10 Vyhlížel totiž město, které má základy, město, jehož stavitelem a tvůrcem je Bůh.
11 Vírou také neplodná Sára i přes svůj pokročilý věk přijala moc k početí potomka, přesvědčena o věrnosti Toho, který dal zaslíbení.

12 A tak z jednoho už nemohoucího muže vzešlo bezpočet potomků, jako je hvězd na nebi a písku na mořském břehu.

13 Tito všichni zemřeli ve víře, aniž dosáhli zaslíbení. Jen je z dálky zahlédli, vítali je a vyznávali, že jsou na zemi cizinci a přistěhovalci.

14 Ti, kdo takto mluví, dávají najevo, že touží po vlasti.

15 Kdyby měli na mysli tu, kterou opustili, měli přece dost času k návratu.

16 Oni však toužili po lepší vlasti - po té nebeské. Sám Bůh se proto nestydí nazývat se jejich Bohem, neboť jim připravil město.

17 Vírou Abraham ve své zkoušce obětoval Izáka. Ten, který přijal zaslíbení, obětoval svého jediného syna,

18 o němž bylo řečeno: "Tvé símě bude povoláno v Izákovi."

19 Počítal totiž s tím, že Bůh je schopen i křísit z mrtvých; a odtud ho také (obrazně řečeno) přijal.

20 Vírou Izák požehnal Jákobovi a Ezauovi ohledně budoucích věcí.

21 Vírou umírající Jákob požehnal každému z Josefových synů a "poklonil se, opřen o svou hůl."

22 Vírou se Josef, předtím než skončil, zmínil o odchodu Izraelitů z Egypta a řekl jim, jak mají naložit s jeho kostmi.

23 Vírou byl Mojžíš po narození tři měsíce ukryván svými rodiči. Když viděli, jak je to dítě krásné, nenechali se zastrašit královým rozkazem.

24 Vírou se Mojžíš, jakmile dospěl, zřekl postavení faraonova vnuka.

25 Dal přednost útrapám Božího lidu před pomíjivým hříšným požitkem.

26 Kristova potupa mu byla dražší než všechny egyptské poklady, neboť se díval až k odplatě.

27 Vírou opustil Egypt a nedal se zastrašit královým hněvem. Vytrval, jako by viděl Neviditelného.

28 Vírou slavil Hod beránka a skropení krví, takže se jich zhoubce prvorozených nedotkl.

29 Vírou přešli Rudé moře jako po suché zemi; když se však o to pokusili Egyptané, zmizeli v hlubině.

30 Vírou padly zdi Jericha, když je obcházeli sedm dní.

31 Vírou nevěstka Rachab pokojně přijala špehy, a tak nezhynula s neposlušnými.

32 Mám pokračovat ještě dál? Není dost času, abych vyprávěl o Gedeonovi, Barákovi, Samsonovi, Jiftachovi, Davidovi, Samuelovi a prorocích.

33 Ti skrze víru dobývali království, konali spravedlnost, docházeli zaslíbení, zavírali tlamy lvům,

34 přemáhali žár ohně, unikali ostří meče, bývali posilněni v slabosti, stávali se silnými v boji a obraceli na útěk vojska cizinců.

35 Ženám se jejich mrtví vraceli vzkříšení. Jiní šli na mučidla, když odmítli propuštění, aby dosáhli něčeho lepšího - vzkříšení.

36 Další zakoušeli výsměch a bičování a také okovy a vězení.

37 Bývali kamenováni, řezáni pilou, zabíjeni mečem, chodili v ovčích a kozlích kůžích - strádající, pronásledovaní a trpící.

38 Svět jich nebyl hoden. Bloudili po pustinách a horách, po jeskyních a zemských roklinách.

39 Ti všichni díky víře došli u Boha uznání. Přesto však nedosáhli zaslíbení,

40 neboť Bůh zamýšlel něco lepšího pro nás - proto neměli dojít k cíli bez nás.

Žd 12:1 Když jsme tedy obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme i my každou přítěž i hřích, který nás tak snadno svazuje, a vytrvale pokračujme v běhu, ležícím před námi.

2 Nespouštějme oči z Ježíše, původce a završitele naší víry, který pro radost, ležící před ním, nedbal na hanbu, podstoupil kříž a usedl po pravici Božího trůnu.

3 Uvědomte si, jaké nepřátelství hříšníků vůči sobě vydržel, abyste neochabli a neklesali na duchu.

- 4 Ještě jste se v souboji s hříchem nevzepřeli až do krve.
- 5 Copak jste zapomněli na povzbuzení, kterým vás oslovuje jako své syny? "Hospodinovo poučení, synu, neodmítej, když tě napravuje, nezoufej.
- 6 Vždyť koho miluje Hospodin, toho vychovává a trestá každého, koho přijímá za syna."
- 7 Když podstupujete zkoušky, je to pro vaši výchovu; Bůh se k vám chová jako k vlastním dětem. Je snad dítě, které otec netrestá?
- 8 Výchovou procházejí všichni; bez ní byste tedy nebyli jeho děti, leda nevlastní.
- 9 Když jsme si vážili svých tělesných otců, kteří nás vychovávali, neměli bychom se tím spíše poddat Otci duchů a získat život?
- 10 Oni nás vychovávali krátce a podle svého uvážení, on ale pro náš vlastní prospěch, abychom došli podílu na jeho svatosti.
- 11 Výchova se v dané chvíli nikdy nezdá příjemná, ale krušná, později však těm, kdo jí prošli, přináší ovoce spravedlnosti a pokoje.
- 12 Proto "dodejte síly ochabujícím rukám i podlomeným kolenům"
- 13 a "zaveďte své kroky na přímé cesty," aby to, co kulhá, zcela neochrnulo, ale raději bylo uzdraveno.
- 14 Usilujte o pokoj se všemi lidmi a o svatost, bez níž nikdo neuvidí Pána.
- 15 Dávejte pozor, aby se někdo nepřipravil o Boží milost a aby se nerozbujel nějaký kořen hořkosti, který by nakazil a poškodil mnohé.
- 16 Ať se z nikoho nestane nevěrník nebo bezbožník jako Ezau, který prodal své prvorozenství za jediný pokrm.
- 17 Víte přece, že když potom chtěl zdědit požehnání, byl odmítnut (ačkoli se jej s pláčem dožadoval), neboť nenašel příležitost k pokání.
- 18 Nepřistoupili jste přece k hmatatelné hoře, k hořícímu ohni, k mračnu, temnotě a vichřici,
- 19 k troubení polnice a k hlasu znějícímu tak, že když jej slyšeli, prosili, aby k nim už nemluvil.
- 20 (Nemohli totiž snést to, co se jim přikazovalo: "Kdyby se i jen zvíře dotklo té hory, bude ukamenováno.")
- 21 Byla to tak hrozná podívaná, že Mojžíš řekl: "Až se třesu hrůzou.")
- 22 Přistoupili jste ale k hoře Sion a k městu živého Boha - nebeskému Jeruzalému, k nespočetnému zástupu andělů,
- 23 k slavnostnímu shromáždění, k církvi prvorozených, kteří jsou zapsáni v nebesích, k Bohu, soudci všech, k duchům spravedlivých, kteří došli cíle;
- 24 k prostředníku nové smlouvy Ježíši a ke skropení krví, která mluví lépe než Ábelova.
- 25 Hleďte, abyste neodmítli Toho, který k vám mluví. Jestliže neunikli ti, kteří odmítli toho, kdo na zemi vydával Boží pokyny, čím spíše neunikneme my, odvrácíme-li se od Toho, který je z nebe.
- 26 Jeho hlas tehdy otřásl zemí, nyní však slibuje: "Ještě jednou otřesu nejenom zemí, ale i nebem."
- 27 A to, že řekl "ještě jednou...", ukazuje na odstranění všeho, co je otřesitelné (to jest udělané), aby tak zůstalo to, co je neotřesitelné.
- 28 My však přijímáme království, jež je neotřesitelné, a proto budme vděční a služme Bohu tak, jak se mu líbí, s úctou a posvátnou bázní.
- 29 Vždyť náš Bůh je stravující oheň.
- Žd 13:1 Bratrská láska ať zůstává.
- 2 Nezapomínejte na pohostinnost - díky ní někteří nevědomky hostili anděly!
- 3 Pamatujte na vězně, jako byste byli ve vězení s nimi; pamatujte na trpící jako ti, kdo také mají tělo.
- 4 Manželství ať si všichni váží a manželské lože ať je bez poskvrny, vždyť smilníky a cizoložníky čeká Boží soud.

- 5 Ved'te nezištný život a buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť on řekl: "Nikdy tě neopustím a nikdy nenechám,"
- 6 takže můžeme vyznat s důvěrou: "Hospodin je můj zastánce, nebudu se bát. Co by mi mohl člověk udělat?"
- 7 Pamatujte na své vůdce, kteří vám předložili Boží slovo; všimněte si výsledku jejich života a berte si příklad z jejich víry.
- 8 Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.
- 9 Nenechte se unášet všelijakým podivným učením. Je lepší posilovat své srdce milostí než pokrmy, které svým stoupencům nijak nepomohly.
- 10 Máme oltář, z něhož nemají právo jíst ti, kdo slouží stánku.
- 11 Těla zvířat, jejichž krev přináší velekněz do nejsvětější svatyně jako oběť za hřích, bývají pálena venku za stany.
- 12 Proto také Ježíš trpěl venku za branou, aby posvětil lid svou vlastní krví.
- 13 Vyjděme tedy k němu ven za stany a nesme jeho potupu,
- 14 neboť zde nemáme trvalé město, ale toužíme po tom budoucím.
- 15 Skrze něj neustále přinášíme Bohu oběť chvály, totiž ovoce rtů, vyznávajících jeho jméno.
- 16 Nezapomínejte ovšem na dobročinnost a štědrost, neboť takové oběti jsou Bohu příjemné.
- 17 Poslouchejte ty, kteří vás vedou, a buďte poddajní; bdí totiž nad vašimi životy jako ti, kdo budou muset složit účty. Ať to mohou dělat s radostí, a ne s naříkáním - to by vám přece nebylo prospěšné.
- 18 Modlete se za nás. Jsme si jistí, že máme čisté svědomí, neboť se za všech okolností snažíme jednat správně.
- 19 Velice vás tedy prosím o modlitby, abych se k vám mohl co nejdříve vrátit.
- 20 Bůh pokoje, který pro krev věčné smlouvy vzkřísil z mrtvých našeho Pána Ježíše, toho velikého Pastýře ovcí,
- 21 kéž vás opatří vším dobrým, abyste konali jeho vůli, a působí v nás, co je v jeho očích příjemné, skrze Ježíše Krista, jemuž buď sláva na věky věků. Amen.
- 22 Prosím vás, bratři, přijměte toto slovo povzbuzení; vždyť jsem vám napsal jen krátce.
- 23 Vězte, že náš bratr Timoteus už je propuštěn. Přijde-li brzy, navštívím vás s ním.
- 24 Pozdravte všechny, kteří vás vedou, i všechny svaté. Pozdravují vás bratři z Itálie.
- 25 Milost s vámi všemi.